κείνους ποὺ εἶχε ἡ οἰκογένειά του, καὶ μὲ τὴ βοήθεια μερικῶν ἀρχόντων φίλων του, ἔκλεψε μιὰ νύχτα τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του ἀπ' τὸν πατρικό της πύργο κ' ἐγκαταστάθηκε μαζύ της στὸν πύργο τοῦ Φιεζόλε.

Ὅταν ὁ Ἀκοῦτο ἔμαθε τὴν ἀταγωγὴ τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του, ἔγινε ἔξω φρενῶν κ' ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ σκληρὰ τὸν Οὐζιμπάρντι. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ζητήση κὰν τὴν ἄδεια τῆς κυβερνήσεως τῆς Πίζας, πῆρε τοὺς πιὸ ἐμπίστους του στρατιῶτες καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Φλωρεντία, μὲ τὴν ἀπόφασι ν' ἁρπάξη τὴ μνηστή του ἀπὸ τὸ σπάτι τῶν Οὐζιμπάρντι, ὅπου ἐφανταζόταν ὅτι τὴν εἶχε ὁδηγήσει ὁ ἀπαγωγεύς.

Πρὶν μπῆ στὴ Φλωρεντία, ὁ Ἀκοῦτο ἐστάθμευσε στὸ Φιεζόλε. Ἦταν σουρούπωμα, ὅταν ἀντίκρυσε ἀπὸ μακριὰ τὸν περίφημο πύργο. Ρώτησε ἀμέσως ποιανοῦ ἦταν κ' ὅταν ἔμαθε ὅτι ἀνῆκε στοὺς Οὐζιμπάρντι, ἀποφάσισε νὰ τὸν κυριεύση, νὰ τὸν λεηλατήση καὶ νὰ σφάξη ὅλους τοὺς ὑποτακτικοὺς τῶν Οὐζιμπάρντι ποὺ θᾶβρισκε μέσα σ' αὐτόν.

Εἶχε νυχτώσει πειά, ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸν πύργο. Κι' ἀμέσως ὥρμησε, λυσσῶντας ἀπὸ ὀργὴ κ' ἐκυρίευσε τὸ φυλάκιο, στὸ ἀποῖο ἔμενε ἡ φρουρὰ τῆς μεγάλης πύλης.

Ὁ Ἀκοῦτο ἔσφαξε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τοὺς ἄνδρες τῆς φρουρᾶς κ' ἔπειτα μπῆκε μέσα στὸν κῆπο, δίνοντας διαταγὴ στοὺς στρατιῶτες του νὰ σφάξουν ἀκόμα καὶ τὶς γάτες ποὺ θᾶβρισκαν μπροστά τους!....

Μέσα στὴν ἀναστάτωσι αὐτή, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ πύργου μαρτύρησε στὸν Ἀκοῦτο, ὅτι ὁ νεαρὸς Οὐζιμπάρντι καὶ ἡ ἀγατημένη του βρισκόντουσαν ἐκεῖ κ' ὄχι στὴ Φλωρεντία, ὅπως φανταζόταν ὁ ἴδιος. Μόλις ἔμαθε αὐτό, ὁ Ἀκοῦτο οὔρλιαξε ἀπὸ ἄγρια χαρά. Διάταξε, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, τὸν ὑπηρέτη νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ δωμάτιο τῶν δυὸ ἐρωτευμένων κ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ρίχτηκε μέσα σὰν ἄγριο θηρίο.

Οἱ δυὸ νέοι δὲν εἶχαν πάρει εἴδησι, ὅτι ὁ πύργος εἶχε κυριευθεῖ καὶ κοιμόντουσαν ἀγκαλιασμένοι. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἐφρένιασε περισσότερο τὸν Ἀκοῦτο, Ἐβρυχήθη ἄγρια, σήκωσε τὸ σπαθί του καί, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ἔκοψε μὲ μιὰ σπαθιὰ τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἐραστῶν!.... Κατόπιν ἄρχισε νὰ κόβη σὲ μικρὰ—μικρὰ κομμάτια τὰ σώματά τους.

Ὅταν τὴν αὐγὴ ἔφυγε ἀπ' τὸν πύργο ὁ Ἀκοῦτο μαζὺ μὲ τοὺς στρατιῶτες του, δὲν εἶχε μείνει πραγματικῶς ἐκεῖ μέσα οὔτε γάτα ζωντανή.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ Τζιοβάννι Ἀκοῦτο παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ τότε δουκὸς τοῦ Μιλάνου Μπερναμπὸ Βισκόντι, ποὺ ἦταν φημισμένη σ' ὅλη τὴν βόρειο Ἰταλία γιὰ τὴν ὡμορφιά της.

Ἀπὸ τὴ βραδειὰ τέλος τῆς ἀγρίας σφαγῆς τοῦ πύργου Φιεζόλε, κανένας δὲν ἐτόλμησε νὰ κατοικήση σ' αὐτόν. Ἐπὶ ἑπτὰ αἰῶνες ἔμεινε ἀκατοίκητος ὁ μοιραῖος πύργος, ὥσπου σιγὰ—σιγὰ ἄρχισε νὰ γκρεμίζεται. Καὶ οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ λένε, ὅτι κάθε νύχτα, ἀκόμα καὶ σήμερα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀπὸ τὴν μισοερειπωμένη μεγάλη πύλη τοῦ πύργου βγαίνει ἕνα λευκὸ ἄλογο, πάνω στὸ ὁποῖο βρίσκονται καβάλλα οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, τὰ θύματα τοῦ Ἀκοῦτο, ἀκέφαλα καὶ αἱμοσταγῆ...

Ὁ τρομερὸς Ἀκοῦτο πέθανε στὴ Φλωρεντία σὲ ἡλικία 75 ἐτῶν, γεμᾶτος τιμές, δόξα καὶ πλούτη. Ἄλλες ἐποχές, βλέπετε, ἄλλες συνήθειες, ἄλλοι ἄνθρωποι....

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὁ τεμπέλης δὲν παίρνει ποτὲ ὅ,τι τοῦ χρωστοῦν.

***

Ὁ ἄνθρωπος κι' ὅταν τεμπελιάζει κουράζεται τὸ ἴδιο, ὅπως κ' ὅταν ἐργάζεται.

***

Τὸ κεφάλι τοῦ ὀκνηροῦ ἀνθρώπου εἶνε ἐργαστήριο τοῦ Σατανᾶ.

***

Ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ εὐσέβεια δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μέσα στὴν ἴδια καρδιά.

***

Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ χέρι του κλειστὸ γιὰ τοὺς ἄλλους, θὰ βρῆ καὶ ἐκ μέρους αὐτῶν τὸ ἴδιο φέρσιμο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ὁ βαρῶνος Ἰάκωβος Ρότσιλδ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς προγόνους τῆς γνωστῆς οἰκογενείας τῶν μεγάλων τραπεζιτῶν τῆς Εὐρώπης ποὺ διασώζεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, βρισκόταν σὲ στενώτατες σχέσεις μὲ τοὺς λογίους καὶ καλλιτέχνας τῆς ἐποχῆς του. Μερικοὺς μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ποὺ εἶχαν ἀνάγκη, τοὺς ἐνίσχυε καὶ οἰκονομικῶς.

Κάποτε, ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος τοῦ καιροῦ του Εὐγένιος Ντελακρουᾶ, προσκάλεσε τὸν βαθύπλουτο Ἑβραῖο νὰ πάη στὸ ἐργαστήριό του καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύση ὡς μοντέλο, προκειμένου νὰ ζωγραφίση ἕναν... κουρελλιάρη ζητιάνο!...

Ὁ Ρότσιλδ ἐδέχτηκε τὴν κάπως ἀλλόκοτη καὶ προσβλητικὴ γι' αὐτὸν πρότασι τοῦ καλλιτέχνου καὶ τὴν ἄλλη μέρα τράβηξε πρὸς συνάντησί του, ἀφοῦ προτήτερα μεταμφιέστηκε, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του. Φτάνοντας στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ντελακρουᾶ, χτύπησε τὴν πόρτα καὶ περίμενε νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Ὁ μαθητὴς ὅμως τοῦ ζωγράφου ποὺ σηκώθηκε καὶ τοῦ ἄνοιξε, βλέποντάς τον σὲ τέτοια ἐλεεινὴ κατάστασι —γιατὶ ἡ μεταμόρφωσί του εἶχε γίνει κατὰ τρόπο τέλειο— δὲν κατώρθωσε νὰ ἀναγνωρίση τὸν βαθύπλουτο ζητιάνο.

Τὸν λυτήθηκε μάλιστα γιὰ τὴν κατάντια του καὶ τοῦδωσε ὡς ἐλεημοσύνη ἕνα σκοῦδο, τὸ ὁποῖο ὁ Ρότσιλδ δέχτηκε μὲ εὐχαριστίες καὶ ἀναχώρησε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του.

Φανταστῆτε τώρα τὴν ἔκπληξι τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἔλαβε ἀπὸ τὸν τραπεζίτη τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπητὲ κύριε,

» Ἐσωκλείστως σᾶς στέλνω τὸ ποσὸν ποὺ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε χθὲς στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου Ντελακρουᾶ, μαζὺ μὲ τοὺς τόκους του ποὺ ἀνέρχονται σὲ... 10,000 φράγκα. Παρουσιάστε τὸ ἐσώκλειστο τσὲκ καὶ ἐξαργυρῶστε το ὅποτε θέλετε στὴν Τράπεζά μου τῆς ὁδοῦ Λαφαγιέτ. Ὅσο γιὰ τὸ ποζάρισμα ποὺ μοῦ ζήτησε ὁ κ. Ντελακρουᾶ, θὰ γίνη κι' αὐτὸ ἀργότερα.

***

Ὡραῖο ἐπίσης ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Ἑβραίου τραπεζίτου εἶνε καὶ τὸ παρακάτω, τὸ ὁποῖο σχετίζεται μὲ τὸν μεγάλο καὶ ἐπίσης Ἑβραῖο ποιητὴ Χάϊνε.

Ὅταν ὁ Χάϊνε βρισκόταν στὸ Παρίσι, προσεκλήθη μιὰ μέρα ἀπ' τὸν βαρῶνο Ρότσιλδ σὲ γεῦμα. Ὁ ποιητὴς δέχτηκε τὴν πρόσκλησι καὶ πῆγε, ἀλλά, παρὰ τὴ συνήθειά του, μιλοῦσε στὸ τραπέζι πολὺ λίγο.

Ὁ οἰκοδεσπότης, θέλοντας νὰ λύση τὸ γλωσσοδέτη τοῦ ποιητοῦ, διάταξε νὰ παραθέσουν στὸ τραπέζι του τὰ ἐκλεκτότερα κρασιά.

Ὁ Χάϊνε ἔτρωγε κι' ἔπινε συνεχῶς, χωρὶς ὅμως νὰ προφέρη οὔτε λέξι, πρᾶγμα ποὺ ἐξερέθισε ἀκόμα περισσότερο τὸν βαρῶνο. Κι' ἐπειδὴ ἤθελε σώνει καὶ καλὰ ν' ἀκούση τὶς φλυαρίες τοῦ ποιητοῦ, διάταξε νὰ φέρουν κι' ἄλλα σπανιότερα κρασιά.

Ὁ Χάϊνε ἄδειαζε ἀδιάκοπα τὸ ποτῆρι του, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Τότε ὁ βαρῶνος, πικαρισμένος, εἶπε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα μπουκάλι ἀπὸ τὸ περίφημο κρασὶ «Δάκρυμε Κρίστι» (Τὰ δάκρυα τοῦ Χριστοῦ) καὶ πρόσφερε ἕνα ποτῆρι στὸν ἐκλεκτὸ μουσαφίρη του.

Ὁ ποιητὴς ἔφερε τὸ ποτῆρι στὰ χείλη, ρούφηξε τὸ περιεχόμενό του, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε οὔτε μιὰ λέξι.

— Ἔ, σᾶς ἄρεσε; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

— Μάλιστα, σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ξεφὰ ὁ Χάϊνε.

— Δὲν θὰ γνωρίζετε ἴσως, ἐξακολούθησε κάπως πειραγμένος ὁ Ρότσιλδ, ὅτι τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶνε μεγίστης ἀξίας, ὅτι εἶνε τὸ καλύτερο κρασὶ τοῦ κόσμου, ὅτι κάθε σταλιά του στοιχίζει ἕνα δουκᾶτο. Πῶς λοιπὸν δὲν σᾶς ἐνέπνευσε οὔτε μιὰ.... λέξι;

— Γνωρίζετε, βαρῶνε, φώναξε ἐπὶ τέλους ὁ ποιητής, γιατὶ τὸ λένε «Δάκρυα τοῦ Χριστοῦ»;

— Γιατί;

— Αὐτά, ἐξήγησε ὁ ποιητής, εἶνε τὰ δάκρυα ποὺ χύνει ὁ Χριστὸς βλέποντας δυὸ κακούργους Ἑβραίους, σὰν ἐμᾶς, νὰ πίνουν τέτοιο πολύτιμο κρασί, ἐνῶ ὑπάρχουν μέσα στὸ Παρίσι χιλιάδες ἀνθρώπων ποὺ πεινᾶνε!....

Κόκκαλο ὁ Ρότσιλδ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Εἶμαι μιὰ ἀσήμαντη ἱστορία
Κάτω ἀπ' τὸ μεγάλον οὐρανὸ
Στὸ μαυροπίνακα τῆς ζωῆς μὲ κιμωλία
Μιὰ ἄνοστη φιγούρα καὶ γελοία
Ἕνα πλᾶσμα μοιραῖο καὶ ταπεινό.

Ἤρθα στὸν κόσμο φέρνοντας μαζύ μου
Τὴ νειότη μου — λουλούδια καὶ πουλιὰ
Μὰ οἱ ἀνθρῶποι πληγώσαν τὴν ψυχή μου
Κάναν πικρὸ φαρμάκι τὸ ψωμί μου
Καὶ μοῦριξαν στὴ λάσπη τὴν καρδιά.

Χαρά μου μόνη τὰ παληὰ βιβλία
Ἡ μοναξιὰ κι' ἁγία σιωπή·
Πολὺ συνηθισμένη ἱστορία
Στὸ βάθος πονεμένη, μὰ κι' ἀστεία
Ποὺ σ' ἄλλους ἴσως θᾶκανε ντροπή.

Εἶχα ἕναν Ἔρωτα κι' ἐκεῖνο
Τὸν σκότωσε τὸ πλῆθος τὸ σκληρὸ
Φορῶντας τὸ λευκό της κρινολίνο
Κατέβαινε ἡ σελήνη — φῶς καὶ κρῖνο —
Στὴν κάμαρά μου μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό.

Περνοῦσε ὁ καιρός, καιρὸς χαμένος
Χωρὶς ποτὲ ἀπόφασι νὰ πάρω
Σὲ μιὰ παληὰ ντορμέζα ξαπλωμένος
Σὲ κόσμους μακρυνοὺς ταξειδεμμένος
Τὶς ὧρες μου τὶς φούμαρα τσιγάρο.

Φτερὸ στὸ καπέλλο ἡ ξεγνοιασιά μου
Σπαθὶ πάντα ὁ στῖχος στὸ πλευρό
Χελιδονιῶν φωλιὰ ἦταν ἡ καρδιά μου
Τραγούδαγαν, ἀηδόνια τὰ ὄνειρά μου
Κι' ὅμως ὁ κόσμος μ' ἔλεγε τρελλό.

Στάχτ' εἶχα ρίξει στὰ μαλλιά μου ἀπάνω
Καὶ πρόσμενα τὸ θάνατο νὰ μὲ λυτρώση.
Θεέ μου, εἶπα, τώρα ἂς πεθάνω
Στὸν κόσμο αὐτὸ τὸν ξένο τί νὰ κάνω
Ἔχει ἡ καρδιά μου πειὰ πολὺ ματώσει.

Μιὰ νύχτα μίλησεν ἐντός μου
Καὶ μ' ἔκραξεν ὁ Κύριος κοντά του
Βασίλεψε παντοτεινὰ τὸ φῶς μου
σώπασε ὁ ἀντίλαλος τοῦ κόσμου
Καὶ μ' ἔδωσεν ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου.

Ἤμουν μιὰ ἀσήμαντη ἱστορία
Κάτω ἀπ' τὸ μεγάλον οὐρανὸ
Στὸ μαυροπίνακα τῆς ζωῆς μὲ κιμωλία
Μιὰ ἄνοστη φιγούρα καὶ γελοία,
Ἕνα πλᾶσμα μοιραῖο καὶ ταπεινό.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.